

Той седна на едно малко столче и взе кутията и четката, а на Пенка даде боите.

—Гледай сега, продума важно, и се залови за работа. Той топна четката в чашката с вода, разми червена боя и начерви леко усните на куклата. С бяла-размесена с малко червена боя намаза страничките ѝ. С жесиня поправи очичките и, а със жълто-златна боя деса цялата и косица.

Изеднаж печалното лице на куклата се сжживи, разхубавя и се засмя.

Очите на Пенка блес-аха от радост. —Да, Милчо всичко може, мислеше си тя, и от голяма благодарност обеща да му даде в неделя цялата баничка, която обикновно си купуваше.

Но внезапно вратата скръжна. На нея се показва брата на Милчо и извика: „Ах, ти пакосник! Кой ти позволи да ми поразяваш боите?“

Милчо се много изплаши. Но Пенка рипна посочи куклата напред и извика; —Батко, прости му! Той зарад мен и тя разказа нещастieto с нейната кукла.

Милчов батю разгледа хубво поправената кукла и доволен каза: „Браво Милчо. Само защото гжй хубаво рисуваш, прощавам ти.“

Преразказал от немски Хр. Ски.

